

BIANCA

Lehetsz még szerelmes

Sandra Steffen

Tudsz titkot tartani?

Wendy Warren

Győz a bécicsősz

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Sandra Steffen, 2011 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A Bianca 317. eredeti címe: A Bride Until Midnight (Harlequin Mills & Boon, Special Edition)

• *Magyarra fordította:* Brodszky Ildikó

© Wendy Warren, 2005 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A Bianca 318. eredeti címe: Undercover Nanny (Harlequin Mills & Boon, Special Edition)

Első magyarországi megjelenés: Bianca 212., Harlequin Magyarország Kft., 2008

• *Magyarra fordította:* Mátyás Mária

Nyomtatásban megjelent: a BIANCA 317–318. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-458-5

• *Kép:* Thinstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Sandra Steffen

Tudsz titkot tartani?

1. FEJEZET

Távoli villámlás világította meg a fák tetejét a látóhatáron, ahogy Summer Matthews a keskeny járdán a fogadója felé tartott. Néhány pillanatig láthatóvá vált a híd a folyón és Orchard Hill legmagasabb templomtornya, aztán a csillagtalan ég újra sötétbe borult.

A fogadó egy dombon állt a folyó felett, éppen csak belül a város határán. A terméskőből emelt tekintélyes épület méltóságteljes és barátságos benyomást keltett. A díszes főbejárathoz széles lépcsősor vezetett fel, és a bejárat feletti kiugró ablakból hívogatóan világított egy antik csillár fénye. A széles emeleti ablakok üvegei mögül laptopok és televíziók kékes fénye villódzott, jelezve a modern technika jelenlétét a több mint százéves épületben.

Ahogy Summer belépett a fogadóba, az ajtó feletti harangocska jelezte az érkezését. Bent már messziről hallotta a magánlakosztálya felől a barátnői vidám csevegését. Ők szokták távollétében a recepción helyettesíteni, most azonban mind a hárman nagy munkában voltak. Summer egy pillanatra megállt a lakásához vezető lépcső előtt, és mosolyogva fülelt. Aztán mielőtt felment volna, megnézte a vendégekönyvet. K. Miller még nem érkezett meg. Ő volt az utolsó tagja annak az ács csapatnak, amelynek másnap hozzá kell látnia a vasúttársaságtól örökölt egykori mozdonyszín felújításához. Summer eltűnődött, vajon mi tarthatta fel a férfit.

– Máris itthon vagy? Ilyen korán? – üdvözölte meglepve Madeline Sullivan. Az ő hirtelen eljegyzése Riley Merrickkel volt annak az oka, hogy a három lány most olyan lázasan tevékenykedett. Sürgősen hozzá kellett látniuk az esküvő tervezéséhez.

Chelsea Reynolds felnézett a laptopjáról, és Abby Fitzpatrick is megfordult a forgószekén. Tetőtől talpig végigmérte Summert.

– Pedig csak nemrég láttam az új állatorvost egy csokor rózsával és egy palack borral beszállni a kocsijába. Hogy kerülsz haza ilyen korán?

Summer kivett a hűtőszekrényből egy doboz kólát, és leült a többiek mellé az asztalhoz.

– Tudtátok, hogy a kiskecskék, amikor megszületnek, először csak a mellső lábukon tudnak megállni? A hátsó az első próbálkozásoknál mindig összerogy, és ők fenékre esnek.

A lányok egy pillanatig zavartan hallgattak. Nyilván azon tűnődtek, hogy minek köszönhetik ezt az értékes információt.

– Kecskek? – csodálkozott Abby, miközben Chelsea kisedett egy szalmaszálat Summer világosbarna hajából.

– Talán láttál kiskecskéket megszületni? – kérdezte Madeline.

– Láttam bizony. Éppen most. – Summer kinyitotta a kólát, és a tartalmát kitöltötte egy pohárba.

– Jake vacsora közben kapott egy sürgős hívást. Jenkinsék egyik kecskéjénél valami komplikáció lépett fel ellés közben. Én is elkísértem Jake-et. Az anyakecske és az ikrek jól vannak. A szépítkezésre fordított időm azonban kárba vészett.

Madeline ápolónő volt. Szőke hajával és kék szemével olyan volt, mint egy angyal. A szintén szőke Abby rövidebbre nyírva viselte a haját, ami nagyon jól illett a törékeny természetéhez. Az IQ-ja Einsteinnek is becsületére vált volna. Chelsea vörösesbarna volt, teltkarcsú és nagyon gyakorlatias.

A három lány hangos nevetésben tört ki. Summer csatlakozott hozzájuk. Ahogy elnézte a barátnőit az asztalánál ezen a nyugalmas kedd estén, eszébe jutott, milyen volt, amikor hat évvel ezelőtt, huszonhárom évesen megérkezett Orchard Hillbe. Ugyanolyan törékenynek érezte magát, és ugyanolyan bizonytalanul állt a lábán, mint a ma született kecskegidák.

Akkor barátkozott össze Madeline-nel, Abbyvel és Chelsea-vel. A három lány nagy támaszt jelentett számára, amíg újra szilárd talajt nem érzett a lába alatt.

Másfél évvel ezelőtt már ő nyújtott lelki támaszt Madeline-nek, amikor a vőlegénye tragikus motorbalesetben életét vesztette. Most már Madeline újra jól van. Rövidesen férjhez megy ahhoz a férfihoz, aki annak idején megkapta Aaron szívét.

– Hogy haladnak az esküvői előkészületek? – érdeklődött Summer.
– Teljes erőbedobással dolgozunk. Tíz nap múlva az évszázad legcsodálatosabb esküvője lesz itt!

Summer szerette volna, ha Abby másképp fogalmaz. Szívből kívánta persze, hogy Madeline-nek álomesküvője legyen. Senki sem érdemli meg jobban, mint ő. De mindjárt az évszázad esküvője? Summerben az esküvők különben is mindig rossz érzést keltettek.

Arra gondolt, hogy az emberek általában szeretnék nyomot hagyni a világban. Ha pedig ez nem sikerül, legalább öt percre szeretnék a figyelem középpontjába kerülni.

Summer nem tartozott ezek közé. Neki sikerült öt percig híresnek lennie, de szívesen lemondott volna róla. Nem mintha ez Orchard Hillben köztudott lett volna. Summer szerette ezt a várost és az itteni életet. A kis titkát azonban inkább megtartotta magának.

– Azt hiszem, ma már mindent megcsináltunk, amit el kellett végeznünk – állapította meg elégedetten Chelsea, és becsukta a laptopját.

A többiek is elkezdték összeszedni a holmijukat. Summer kikísérte a barátnőit.

– Már elintéztük a templomot, lefoglaltuk a termet a fogadáshoz, megállapodtunk az ennivalóról gondoskodó céggel. Megvan a menyasszonyi ruha, és összeállítottuk a vendégek listáját – sorolta Chelsea. – Hátravan még a zene, a virágok és az asztalok díszítése. De majd ezekkel is megbirkózunk. Ugye, Madeline?

Summernek feltűnt, hogy Madeline nem igazán figyel oda.

– Almavirágot szeretnék az oltárra, és semmi ajándékot – mondta elábrándozva, és tekintetét a fekete égre emelte. – Egészen egyszerű esküvőt akarok.

– Egyszerű esküvőt háromszáz vendéggel – nevetett Chelsea.

– Csak kétszázkilencvennyolc – javította ki Madeline. – Riley telefonon beszélt a fivéréivel. Nem tudják ilyen rövid idő alatt szabaddá tenni magukat.

– Éppen a két legkívánatosabb nőtlen fiatalember nem jön el? – sajnálkozott Abby.

– De kár! – kiáltott fel Chelsea.

Summernek nagy kő esett le a szívéről. Már sokat hallott Kyle Merrickről, Riley idősebbik bátyjáról. Már diákként is feltűnést keltett, amikor megszökött az elit egyetemről, és ezt követően megjelentetett egy cikket a professzorok által elkövetett hibákról. Az egyetem bocsánatot kért a feltárt rendellenességeikért. Kyle elfogadta, visszatérni azonban nem volt hajlandó.

Azóta az egyik legsikeresebb tényfeltáró újságíró vált belőle. Summer története bizonyára rendkívüli csemege lenne számára, miután az hat évvel ezelőtt a keleti part minden jelentős újságjának társasági rovatában szerepelt. Micsoda szerencse, hogy nem jön el a fivére esküvőjére! Summer a megkönnyebbüléstől legszívesebben örömujjongásban tört volna ki, de hát azzal elárulta volna magát.

– Mielőtt elmennénk, azt szeretném, hogy mindenki hunyja be a szemét – szólalt meg Madeline ábrándos tekintettel.

Abby azonnal szót fogadott, Chelsea vonakodva követte a példáját, és Summer is nevetve behunyta a szemét.

– Vegyetek mély lélegzetet! – suttogta Madeline. – Most lassan engedjétek ki a levegőt, és lélegezzetek újra. Lazuljatok el! Összpontosítsatok a légzésre! Most pedig képzeljétek el álmaitek lovagját! Látjátok már? Talán természetes, közvetlen ember, talán szenvedélyes, talán elgondolkodó fajta.

Summer lelki szemei előtt felvillant egy kép. Ha találkoznátok is tősgyökeres Orchard Hill-i férfiakkal, az ő álomlovagja nem kifakult farmert visel, hanem jól szabott európai öltönyt.

– Higgyetek benne, hogy találkozni fogtok velem, mert úgy lesz – folytatta Madeline. – Én vagyok rá a legjobb bizonyíték. Most kinyithatjátok a szemeket.

Mind a négyük szeme egyszerre nyílt ki, és hunyorogtak, amikor egy villám megvilágította az eget. Válaszul a fogadó lámpái egy pillanatra elhalványultak.

– A világegyetem küldött nekünk egy jelet – suttogta Madeline. – A szerelmeitek útban vannak. Summernek fogalma sem volt róla, hogy Chelsea és Abby hisznek-e Madeline jóslatában.

Egyikük sem szólt semmit, ahogy beszálltak Chelsea kocsjába. Madeline mindig hajlamos volt az ábrándozásra. Mióta azonban találkozott a gazdag építésszel, Riley Merrickkel, és beleszeretett, a képzelete végképp szárnyakat kapott. Komolyan hitt abban, hogy a pozitív gondolatok pozitív eredményekhez vezetnek. Még a lámpák pislogásában is biztató jelet látott.

Summer viszont arról volt meggyőződve, hogy a fogadó elektromos hálózata megbízhatatlan. Ha ideér a vihar, biztosan megint kimegy a főbiztosíték. Ennek pedig az égvilágon semmi köze sincs a sorshoz.

A magas, izmos férfi, aki átlépte a küszöböt, meredten nézte Summert. A lány nem látta a szemét, csak a merész mosolyát.

Nem mindig találta vonzónak, ha egy férfi ennyire magabiztos. Ennek az idegennek azonban rendkívül jól állt.

A férfi felsőtete meztelen volt, és csuromvizes. Ki tudja, miért. Elnyűtt csizmája orrával odébb rúgott egy patyolatfehér inget, amely a földön hevert. Summernek feltűnt, hogy a csizma vajmi kevésbé illik az öltözet többi részéhez.

De hiszen ez csak egy álom! És túlságosan kellemes ahhoz, hogy egy kis értelmetlenség zavaró legyen benne.

A mennydörgés ugyanúgy közeledett, mint a férfi. És micsoda férfi! Maga a megtestesült természetes elegancia és izmos férfiasság. Cseppet sem zavartatva magát a vihartól, előrehajolt a lány fölé. Summer visszafojtotta a lélegzetét, és várta, hogy megcsókolja...

Egy hatalmas csattanás felriasztotta az álmából. Tanácstalanul nézett körül a sötétben.

Hol van tulajdonképpen?

Hallotta, ahogy az eső veri az ablaktáblákat. Újra megdördült az ég. Amint Summer keze végigsiklott a kárpiton, lassacskán emlékezni kezdett. Az előcsarnokban fekszik a pamlagon, mivel várta az utolsó vendég érkezését. Úgy látszik, közben elaludt.

Álmodott is? Summer nem emlékezett a részletekre, de roppant erotikus álom lehetett, abból ítélve, milyen izgalmi állapotba került. Az az ostoba Madeline a buta jóslataival!

Summer összehúzta a szemét, hogy lásson valamennyire a sötétben.

De miért van sötét? Amikor leült ide egy folyóirattal, még égtek a lámpák. Úgy látszik, áramszünet van, vagy a házban kiment a biztosíték. Szerencsére előrelátóan odakészített a pultra egy viharlámpát és gyufát.

Mezítláb odament a pulthoz, és éppen meggyújtotta a lámpát, amikor a háta mögött kopogtak az ajtón.

Ahogy megfordult, éppen egy villám cikázott át az égen, és megvilágította a küszöbön álló férfi sötét alakját. Az ajtó tejüvegén keresztül ki lehetett venni a körvonalait.

Summer ijedten visszahőkölt.

– Egy szobára van szükségem! – hallatszott kívülről.

Bizonyára K. Miller lesz, a hiányzó ács, gondolta Summer. A szíve vadul dobogott, miközben eloltotta a gyufát, és a lámpára rátette az üveget.

– Áramkimaradás van! – kiáltotta vissza.

– Az utolsó villámlás okozta – felelte a férfi hangosan. – Nincs szükségem áramra, csak egy száraz helyre, ahol alhatok.

Summer kinyitotta az ajtót, és a pult mögé állt.

Ahogy a férfi átlépte a küszöböt, halványan ismerősnek tűnt. Ez meglehetősen furcsa, mivel Summer biztos volt benne, hogy még sohasem látta.

Nedves haja a feketekávéra emlékeztetett. A szemöldöke egyenes volt, a szeme színét a sötétben távolról nem lehetett megállapítani. Egy vízcsepp gördült végig az arcán borostás állára. A kabátját felakasztotta az ajtó melletti fogásra, és odalépett a pulthoz.

Zöld. A férfi szeme olyan különleges mélyzöld volt, hogy Summer beleborzongott a látványba. Egyszeriben szikrázó feszültség töltötte meg a levegőt. Vonzalom első pillantásra... A férfi is érezhette, mert meredten nézte a lányt.

- Maga a fogadó tulajdonosa? – kérdezte, és letette a táskáját.
- Igen. Summer Matthews vagyok. Isten hozta az Orchard Innben!

Talán a viharlámpa fénye okozta, vagy a késői óra, de a lány hangja hirtelen fátyolos és csábító lett.

- A többiek már órákkal ezelőtt megérkeztek – fűzte hozzá, hogy kissé kijózanodjon.

A férfi a nadrágzsebébe dugta a kezét, bizonyára azért, hogy elővegye a hitelkártyáját. Summer eléje tolta a bőrkötéses vendégkönyvet.

– Amíg nincs áram, a számítógépem sem működik. Írja be ide magát, a többit majd reggel elintézzük.

A férfi belefirkantotta a nevét a könyvbe, aztán újra a lányra emelte a tekintetét.

Summernek egészen melege lett. Úgy látszik, egy közönséges helybeli férfi is lángra tudja gyújtani a képzeletét. Ebben legalább van valami reménykeltő.

– A hetes szoba a magáé – nyomott a vendég kezébe egy kulcsot, amelynek karikáján a hetes szám fityegett. – Fent, jobbra találja, a folyosó végén.

A férfi némán átvette a kulcsot, aztán fogta a táskáját, és elindult a lépcső felé.

– Várjon! – kiáltott utána Summer.

A férfi lassan feléje fordult. A tekintete átható volt, és merész. Rendkívül merész.

Kinn zengett az ég, benn csábítóan lobogott a viharlámpa fénye.

– Igen?

– Szüksége lesz egy zseblámpára.

Summer előlépett a pult mögül, és átnyújtott egy lámpát. A józan ész utolsó szikrája azt súgta, hogy most már hagyja békén ezt a férfit. Ő azonban, sajnos, nem tudta levenni róla a szemét.

Rendkívül jóképű, ha nem is úgy, ahogy a nagykönyvben meg van írva. Ahhoz túlságosan határozottak a vonásai. Az orra alatt még egy kis sebhely is látszik. Hanem a tekintete! Abba Summer újra beleborzongott. Volt valami benne, ami vágyat ébresztett, hogy megérintse, és ő is a férfi érintésére áhítozzon.

A jövevény is hasonlóképpen érezhetett, mert roppant behatóan nézte. Aztán tekintete a lány ajkára siklott, majd a meztelen vállára és a ruhája kivágására.

A férfi élesen beszívta a levegőt, mire a lánynak elakadt a lélegzete. Egyetlen mozdulat vagy egy mosoly elegendő lett volna, hogy ne legyen többé visszaút.

Az utolsó pillanatban azonban Summer összeszedte magát. Átadta a zseblámpát, és egy lépést hátrált.

– Érezze jól magát nálunk, Mr. Miller!

A férfi bekapcsolta a zseblámpát, megvilágította vele a lépcsőt, és elindult felfelé.

– Nem Millernek hívnak – szólalt meg félúton.

– Tessék?

– Nem Miller vagyok, hanem Merrick. Kyle Merrick.

A férfi léptei már rég elhaltak, a szobája ajtaja is becsukódott, amikor Summer még mindig nem tért magához a sokból. Tekintete a nyitott vendégkönyvre esett. Odament a pulthoz, és megnézte. Az olajlámpa fényénél el tudta olvasni a Kyle Merrick nevet.

Jaj, ne!

Madeline éppen ma este mondta, hogy Riley fivérei nem jönnek el az esküvőre. Hogy kerül akkor ide Kyle?

De hát az okok teljesen mellékesek. A híres tényfeltáró újságíró, akinek kitűnő szimata van a botrányokhoz, itt tölti az éjszakát a fogadóban. Ő pedig semmit sem tehet ellene.

Summer tudta, hogy a Merrick fivérek saját erejükből lettek milliomosok. A fogason lógó kabát valószínűleg olasz és méregdrága.

Noha Summer az elmúlt hat év alatt sokat változott, a férfiakat illetően ugyanaz maradt az ízlése.

Szinte bűnös vonzalmat érzett ez iránt a férfi iránt, és hajszálon múlt, hogy nem engedett a vágyának. Még most is érezte azt a szédítő bizsergést, amit Kyle kiáltott belőle. Micsoda

szenvedélyes éjszaka lenne!

De hát Kyle Merrick tényfeltáró újságíró.

Ő pedig... Hát igen, a Summer nem az igazi neve.

2. FEJEZET

Kyle Merrick bérelt Jeep Wrangler terepjárója fel volt szerelve a legmodernebb navigációs rendszerrel, de csak ritkán használta. Úgy tartotta, hogy ha teljesen a modern technikára hagyatkozna, elsorvadnának a természetes ösztönei. Márpedig szerette követni a tájékozódási érzékét. Ez sokszor nagyon jól jött, amikor harmadik világbeli országokban kényes helyzetekből kellett kiszabadulnia.

Így aztán nem esett nehezére megtalálni azt a házat, ahol a fivére lakott. Ahogy áthajtott a hídon, és keresztezte a Village Streetet, rövidesen megpillantotta Riley Porschéját, amely egy ház előtt parkolt.

Kyle leállította a motort, és kiszállt. Amíg a bejárat felé tartott, alaposan körülnézett. A ház Orchard Hill egy régi negyedében állt, de kicsi volt, és egyszerű. Kyle tudta, hogy ez nem Riley ízlése. Rögtön levonta hát a következtetést, hogy ez bizonyára Madeline Sullivan otthona.

Ez a gondolat kissé feszélyezte Kyle-t, de erőt vett magán és bekopogott. Ahogy az ajtó kinyílt, egy nagy, barna kutya ugrott elő.

Miközben a kutya a sövénynél elvégezte a dolgát, a két testvér komolyan nézte egymást.

Riley szólalt meg elsőnek:

– Azon tűnődtem, hogy kit küld el közületek a főnökség.

Kyle vágott egy grimaszt. Csakugyan úgy tűnt neki, hogy küldetést teljesít. Jobban szerette volna, ha inkább Braden jön, de őrá esett a választás.

Riley és Kyle ugyanattól az apától, de különböző anyáktól született. Külsőre mindketten magas növésűek és hasonló alkatúak voltak, a szemük színe és a természetük azonban különbözött. Nem mindig értették meg jól egymást, a „főnökséget” illetően azonban nem volt köztük véleménykülönbség. Ezen a néven emlegették az apjuk három elvált feleségét, akik időközben összebarátkoztak. Most azonban Kyle is át tudta érezni az asszonyok aggodalmát, amit Riley hirtelen eljegyzése okozott.

– Gyere beljebb! – tárta szélesebbre az ajtót Riley. Sejtette, hogy elkerülhetetlen lesz az összeütközés.

Kyle és a kutya követték a barátságosan berendezett nappaliba, ahol tervrajzok voltak kiterítve az asztalon. Innen beléptek a sárgára festett konyhába, ahol épp ment a tévé, és egy ultramodern kávéfőző is működött.

– Ő nincs itt – mondta Riley, ahogy Kyle fürkészően körülnézett. Ahelyett hogy hellyel kínálta volna a testvérét, nekitámaszkodott a pultnak, és kortyolt egyet a két kitöltött kávé egyikéből. Tudta, hogy a kellemetlen beszélgetést nem lehet elkerülni. Tisztában volt vele, hogy Kyle addig nem megy el, amíg ő magyarázattal nem szolgál.

Kyle fogta a kávéját, és a fivérértől biztonságos távolságban megállt.

– Nem veheted rossz néven, hogy aggódunk. Két évvel ezelőtt még azt mondtad, hogy meg fogsz halni, és azóta sem voltál a régi. Most meg hirtelen megnőszülsz. Ráadásul egy olyan lányt veszel el, akivel csak most találkoztál.

– Meg kell ismerned Madeline-t, mielőtt ítélsz.

– Bizonyára egy szent. Azt hallottam, hogy amikor először találkozott az anyáddal, csak egy lepedőt viselt.

Kyle sajnálta, hogy nem volt jelen. Riley nem szólt egy szót sem. A Merrick testvérek mindig nagyon tapintatosak voltak, ha nőügyekről volt szó.

– El kell ismerned, hogy a dolog elég gyanúsán fest. Madeline ápolónő, te pedig gazdag vagy.

– Madeline-t nem érdekli a pénz.

Senki számára sem közömbös a pénz, gondolta Kyle.

– Egyszerűen megjelent az egyik építési helyszínen, és véletlenül elfelejtette megemlíteni, hogy az a szív, amelyik a te mellkasodban dobog, az ő meghalt vőlegényétől származik.

– Ezt már régen tisztáztuk. – Riley ivott még egy korty kávé.

Kyle követte a példáját.

– Nyilvánvalóan annyira szerelmes vagy, hogy nem tudsz tisztán gondolkodni. Élj egy darabig együtt vele, és győződj meg róla, hogy valóban ő számodra az igazi!

– Feleségül fogom venni, mégpedig olyan gyorsan, ahogy csak lehetséges – felelte Riley élesen. A kutya felállt, és felváltva hol az egyikükre, hol a másikukra nézett.

– Miért ez a nagy sietség? Nincs szükséghelyzet... – Kyle elhallgatott. A beálló nagy csendben a lehalkított televízió mormolása is hallatszott. – Vagy erről van szó? A menyasszonyod terhes?

Riley figyelmeztetően nézett a testvéreire. Kyle száján kiszaladt egy szitkozódás.

– Még senkinek sem mondtuk el – felelte Riley. – Tehát légy szíves, tartsd meg magadnak az újságot! Nem tudom, hogy mivel érdemeltem ki egy ilyen nagyszerű teremtést, mint Madeline. Életem egyetlen pillanatát sem szeretném nélküle eltölteni.

Kyle közel állt hozzá, hogy a haját tépje kétségbeesésében.

– Lefeküdtél vele, és most azt állítja, hogy tőled terhes. Nem kellene legalább gyanakodnod?

Riley úgy nézett rá, mintha legszívesebben megütné.

– Találkoztál már szűz lánnyal?

Beletelt néhány másodpercbe, amíg Kyle felfogta a szavak jelentőségét.

– Szűz volt? Biztos vagy benne?

– Száz százalékgig.

Kyle letette a kávéját.

– Hihetetlen! Manapság még létezik szűz lány? Nem hittem volna. Tehát a gyerek tőled van. Annál jobb. Csak azt akarom mondani...

– Hogy ez az egész túlságosan gyorsan ment, ezért aggódtok. Tudom. De azért remélem, meg tudod nyugtatni az anyáinkat.

A két fivér most először egymásra mosolygott.

– Van még valami, amit közölnöm kell velük?

– Igen, az, hogy érzem a szívdobogásomat.

Kyle sohasem fogja elfelejteni azt az iszonyú aggodalmat, ami az egész családot elfogta, amikor egy ritka vírus megtámadta Riley szívét. Néhány nap alatt az erős, kisportolt fiatalember önmaga árnyéka lett.

Kyle, Braden és Riley barátja, Kipp mindig mellette voltak, és megfogadták, hogy nem adják fel. Riley az utolsó pillanatban menekült meg a haláltól egy szívátültetés révén. A gyógyulása maga volt a csoda. Noha testileg hamarosan egészséges lett, mégsem volt a régi önmaga. Úgy látszott, hogy a régi szívével kihalt belőle a kalandvágy, a szenvedély, sőt még a mosolya is eltűnt. És különös módon nem érezte az új szíve dobogását.

– Mióta érzed? – kérdezte Kyle.

– Amióta Madeline-t ismerem. Nincs az a természeti csoda, aminek a bűvölete felér azzal, mint amikor a szemébe nézek. A jövőt látom benne. Ilyent még sohasem éltem át.

Kyle háritó kézmozdulatot tett. Rosszul viselte az ilyen felhőkben járó áradozást.

Riley nevetett. Kyle már régen hallotta ezt a hangot, ami a régi, vidám vakációkra emlékeztette. Ősidők óta nem látta az öccsét ilyen felszabadultnak és boldognak.

– Rendben. Tájékoztatom a főnökséget, hogy boldog vagy, és makkegészséges, a szívdobogásodat is érzed. Ki sem mondhatom, mennyire örülök! Nagyon jólesett viszontlátni téged. Csak az a kár, hogy még ma vissza kell repülnöm Los Angelesbe.

– Jól nézel ki, Kyle. Szemmel láthatóan összeszedted magad.

A két testvér jelentőségteljes pillantásokat váltott. Ugyanis nem Riley volt az egyetlen, aki az anyáiknak aggodalmat okozott. Kyle is nehéz időszakon ment keresztül, ami alaposan megviselte.

– Ha kipihentnek látszom, az csak azért van, mert a múlt éjszaka úgy aludtam, mint a bunda.

– Az égzengés ellenére?

Kyle maga sem tudta megmagyarázni, hogyan sikerült egyhuzamban kilenc óra hosszat aludnia. Amikor ma reggel felébredt, és lejött a lépcsőn, a fogadó kihalt volt, és már helyreállt az

áramszolgáltatás. Kyle azon kapta magát, hogy megint arra a nőre gondol, akinek olyan nagy, mogyoróbarna szeme van, és olyan csábos hangja, hogy még egy egyszerű köszönés is roppant meghitten hangzik a szájából.

- Van még annyi idő, hogy együtt ebédeljünk? – kérdezte Riley.
- Attól függ. Te főzöl?

A testvérek vigyorogtak. Riley még a pirítóst is képes volt odaégetni.

– Azt gondoltam, felhívom Madeline-t a munkahelyén, és megkérdezem, tudna-e csatlakozni hozzánk egy étteremben. Szeretném, ha megismernétek egymást.

– Rendben. Akkor majd sms-ben írd meg, hogy mikor és hol találkozunk! – felelte Kyle, és beszállt a kocsijába. Vissza kell mennie a fogadóba, hogy kiegyenlítse a számláját.

Amikor Summer leállította a kocsiját a ház előtt, néhány vörösbecgy lubickolt a pocsológyűlésekben. Summer kivette a csomagtartóból a nehéz táskáját, amelyben a bevásárolt holmi volt, és a hátsó bejárathoz ment. A konyhaablakból Kyle Merrick dallamos hangja hallatszott. Ettől azonnal felgyorsult a lány pulzusa, ami nem tett jót a fejfájásának.

Fél éjszaka nyugtalanul forgolódott az ágyában. A sötét mennyezetet bámulta, és elképzelte, hogy milyen gyűlöletcunamit indítana el, ha a titka napvilágra kerülne. Jaj lenne neki, ha az apja vagy a volt vőlegénye megtudná, hogy hol rejtőzködik!

Néha elképzelte, hogy az édesanyja és a nővére lemosolyognak rá egy felhőről, és arról énekelnek, hogy édes a bosszú. Summer meg volt győződve arról, hogy annak idején helyesen cselekedett. Mégsem gondolt vissza szívesen arra a napra, amikor az esküvője lett volna.

Újra hallotta Kyle hangját, melyet egy kissé kacéran hangzó, idősebb női hang követett. Summer bárhol felismerte volna. Harriet Ferris a szomszédokban lakott, és mindig szívesen helyettesítette Summert, ha vásárolni kellett mennie. Harriet szeretett botrányos történeteket mesélni a saját életéről, és örült a figyelmes hallgatóságnak. Különösen, ha az illető a másik nemhez tartozott.

Summer majdnem megsajnálta Kyle-t. De csak majdnem.

Hogy kerül egyáltalán ide? Tulajdonképpen már el kellett volna utaznia. Summer reggeli után kitakarította a szobákat. Pontosan tudta, hogy a hetes számú üres volt. Kimondhatatlanul megkönnyebbült tőle. Igaz, kissé lehangolt lett, de hát annyi baj legyen.

Most pedig valami rejtelmes okból Kyle újra itt van, itt ül az asztalánál, és hallgatja a szomszédasszony vad történeteit.

Ahogy Summer belépett a konyhába, a férfi felnézett, és halványan mosolygott.

- Azt hittem, már elutazott – üdvözölte Summer.
- Anélkül hogy kifizettem volna a számlámat? Szép kis véleményt alkotott rólam.
- Honnan gondolja, hogy véleményt alkottam magáról? – Jaj, azok a csábos szemek!

A férfi most már szélesen mosolygott. Amikor a lány szemébe nézett, szinte látni lehetett, ahogy pattognak a szikrák közöttük.

Summernek nehezére esett levenni róla a szemét. De összeszedte magát, és a szomszédasszonyhoz fordult, aki látható érdeklődéssel figyelte a beszélgetésüket.

- Kér egy csésze teát, Harriet?

A hetvennyolc éves Harriet Ferris ötven éve vörösre festette a haját. Minden születésnapja előtt eljátszott a gondolattal, hogy mi lenne, ha tisztességgel megőszülne. Erre azonban sohasem tudta rászánni magát. Mint ahogy arra sem, hogy ne viseljen műszempillát, és ne kacérkodjon minden férfival, akármilyen korú is.

– Nem, köszönöm, kedvesem. Most már igazán haza kell mennem. Várok egy levelet a nővéremtől Atlantából. Ő nem hajlandó sms-t írni. Rettenetesen régimódi.

Harriet felállt, de semmi jelét nem mutatta, hogy az ajtó felé indulna, amíg Summer valamit a fülébe nem súgott.

Harriet rubinpiros ajka széles mosolyra húzódott.

– Jaj, mit is csinálnék maga nélkül? Egyébként ez a jóképű fiatalember hozott valamit. – Harriet Kyle felé fordította a tekintetét. – Nem akarom elrontani a meglepetést, de ha azt a feszültséget,

ami itt van, el lehetne adni egy áramszolgáltatónak, azzal sok pénzt lehetne keresni. Ó, ha csak húsz évvel fiatalabb lennék!

– Maga tényleg rettenetes, Harriet! – jegyezte meg Kyle, és ő is felállt.

Harriet kacéran rákacsintott, és kiment a hátsó ajtón.

Kyle átnyújtott Summernek egy barna papírzacskót.

– Arra az esetre, ha újra nem lesz áram a házban.

Summer kíváncsian kinyitotta a zacskót. Ahogy meglátta a biztosítékokat, mosolyogva csóválta a fejét.

Kyle is elmosolyodott, de aztán tekintete a lány szájára siklott, és rátapadt. Harrietnek tökéletesen igaza volt, amikor a helyiségben uralkodó feszültségről beszélt.

– Ki akarja fizetni a számlát? – kérdezte Summer.

– Maga nem Michiganből származik?

A kérdés olyan váratlan volt, hogy Summer meghökkent. Időközben azonban megtanulta, hogy a bizonytalanságát ügyesen leplezze.

– Nem tudom pontosan beazonosítani a dialektusát – folytatta a férfi. – Az azonban biztos, hogy nem Közép-Nyugatról származik.

Summer elfordult, és bepakolta a tejet, a sajtot és a tojást a hűtőszekrénybe.

– Philadelphiában születtem, és Baltimore-ban nőttem fel. A nagyszüleimnek volt egy nyaralója a Mackinaw-szigeten. A nagyapám haláláig a nővéremmel minden nyarat Észak-Michiganben töltöttünk. És maga? Honnan származik?

Ezt csak azért kérdezte, hogy elterelje magáról a szót. A legfontosabb adatokat már tudta Kyle-ről. Amikor Madeline néhány nappal korábban meglepetésszerűen bejelentette az eljegyzését Riley-val, Summer alaposan utánanézett a három Merrick fivérnek.

– Bay Cityben születtem, és ott nőttem fel. A keleti parton tanultam, és újságíróként az egész világot bejártam. Egyébként mit sugott az előbb Harrietnek, amiért olyan hálás volt?

Summer becsukta a hűtőszekrény ajtaját.

– Megmondtam neki, hogy hova rejtette ezen a héten a pótkulcsait. Minden héten új rejtekhelyet talál ki, aztán elfelejti.

– Ezért mondta, hogy maga jól tud titkot tartani?

Summer abbahagyta a bevásárolt holmik elrakodását, és a férfira nézett. Summer mindig büszke volt arra, hogy az embereket első látásra fel tudja becsülni. Úgy látszik azonban, nem ő az egyetlen ebben a konyhában, aki ezzel a képességgel rendelkezik. Kyle rejtélynek tekinti őt, amit okvetlenül meg kell oldania. Ez sokkal veszedelmesebb, mint a férfi nyilvánvaló érdeklődése iránta, vagy az ő kíváncsisága, hogy a férfi meg fogja-e csókolni.

Summer semmiképpen sem akarta elsőként elfordítani a tekintetét. Nem akarta azt a benyomást kelteni, hogy valami titkolnivalója van. Pedig pontosan ez volt a helyzet. De hát ezt Kyle-nak nem kell megtudnia. Azt tűnt a legjobb megoldásnak, ha eltereli a férfi figyelmét.

– Csak nem akar velem kikezdeni? – kérdezte meglepetésszerűen.

A kis sakkhúzás eredményesnek tűnt, mert a férfi oldalra hajtotta a fejét, és összehúzott szemmel nézett rá.

Kyle-t ebben a pillanatban valóban valami egészen más foglalkoztatta, mint a múlt. Ez a nő felébresztett valamit benne.

A lány komoly kockázatot vállalt, amikor múlt éjjel ajtót nyitott neki. Lehet persze, hogy könnygázspray-t tart készenlétben a pult alatt. Elektromos sokkolóra bizonyára nem lett volna szüksége. Kyle az első pillanattól fogva amúgy is szinte lebénult.

Summer Matthews a mogyoróbarna szemével és tökéletes alakjával igazán gyönyörű. Kyle értett a szép nőkhöz. Ez nem azt jelenti, hogy kiigazodott rajtuk, de azonnal tudta, ha egy nő ugyanazt akarja, mint ő.

Summernek kétségtelenül tetszik, mégis visszafogja magát. Vajon miért? Nincs gyűrű az ujján, és nem is prűd. Akinek ilyen csábító hangja és borotvaéles esze van, nem szokott félénk vagy bizonytalan lenni.

Kyle üdítőnek és elragadónak találta. A lelke mélyén valami felszabadult.

– Ha ki akarnék magával kezdeni, azt azonnal észrevenné.

A lány szeme a férfi szájára siklott. Visszavágás helyett azonban megnevezte a számla összegét. Ez még jobban felcsigázta Kyle érdeklődését, és növelte a nagyrabecsülését.

Szerette azokat a nőket, akik tudnak uralkodni magukon.

És szerette volna a kezét a lány finom vállára tenni, és megcsókolni. Addig csókolná, amíg a lány a nyaka köré nem fonná a karját, és viszonzná a csókot. Sajnos azonban erre most nincs idő.

– Mindjárt találkozom a fivéremmel és a jövődöbeli sógornómmal. Utána pedig egyenesen a repülőtérré megyek. Úgyhogy szeretnék fizetni.

Summer eltette a kapott készpénzt.

– Ilyen őszinte emberrel ritkán találkozni. – Summer mosolygott, mint aki komolyan gondolja.

Kyle átölelte és megcsókolta. Egyszerűen nem tudott ellenállni neki.

Alighogy összeért az ajkuk, a csók egyre szenvedélyesebbé vált. Vadul és szomjasan csókolták egymást. Nem számított, hogy fényes nappal van, Kyle-nak néhány perc múlva mennie kell, és alig ismeri Summert. Azért csókolta, mert egyszerűen nem tehetett mást. Ami közöttük történt, elemi erővel robbant ki, és egyáltalán nem volt elég. Kyle sokkal többet akart. Mindent.

Már régen elképzelte, milyen lenne, ha ez a csodálatos teremtés hozzásimulna. Akármilyen élénk is volt a képzelete, nyomába sem ért a valóságnak. A lány keze a férfi hátáról a vállára siklott, és hozzásimult, ő pedig erősen magához szorította. Tetőtől talpig érezni akarta minden porcikáját.

Summer fejében megszólalt a vészcsengő. Örültség, amit csinál! Hogy jut eszébe éppen egy tényfeltáró újságíróval kikezdeni? Kiteszi magát a veszélynek, hogy lelepleződik. De hát nem tehet mást. Egyszerűen tehetetlen a férfiből sugárzó vonzerővel szemben. Meg kellett tudnia, hogy milyen Kyle csókja. És azt is, hogy az milyen hatást tesz rá.

Múlt éjszaka nyitva volt a szeme, pedig aludnia kellett volna, most álmodozva behunyta, hogy jobban tudjon az érzéseire összpontosítani.

Kyle szája meleg volt, és nedves. Szappan és mentol illata áradt a férfiből. Ez az elegy felgyorsította a lány szívdobogását, és lelassította a gondolkozását. Nagyon régen volt utoljára, hogy valaki ilyen szenvedélyesen csókolta, és ő ilyen odaadóan viszonzta. Csókolt ő egyáltalán valaha így egy férfit?

Vággyal telve hozzásimult Kyle-hoz. Néhány másodperccel ezelőtt még idegenek voltak. Kyle csókja azonban mindent megváltoztatott. Summer úgy érezte, hogy már minden önuralma odavan, de már nem is akarta, hogy legyen. Ilyen szenvedéllyel nem találkozik mindennap.

Az az örült érzése támadt, hogy az élete függ ettől a csóktól.

Még szerencse, hogy Kyle ezután elhagyja a várost. Ha viszontlátja valaha, akkor is csak nagyon ritkán, mint Madeline sógorát. Azzal meg tud birkózni. Ez csökkenti a veszélyt, hogy később megbánja, amit most tesz.

Ez a gondolat megnyugtatta Summert, és fenntartás nélkül átadta magát az érzéseinek.

Hosszú idő óta most először érezte magát lazának, és ez roppant jó érzés volt.

Csak akkor hagyták abba a csókolózást, amikor mindkettőjük mobilja egyszerre csöngeni kezdett.

Summer telefonja elhallgatott, mielőtt a lány fejében eloszlott a köd, hogy fogadni tudja a hívást. A készülék automatikusan átkapcsolt a postafiókra. A következő pillanatban azonban újra csöngeni kezdett. Kyle hívója hasonlóképpen kitartó volt.

A pár kifulladásra szakadt el egymástól. A lány keze lehanyatlott, a férfi a hajába túrt.

Summer kábán nyúlt a telefonja után, és fogadta a hívást. Madeline meg sem várta, hogy bejelentkezzen.

– Tessék? – kérdezte Summer néhány másodperc után. – Beszélj egy kicsit lassabban! – Minden figyelmét Madeline szavaira összpontosítva éppen csak eljutott a tudatáig, hogy Kyle is beszél. – Természetesen megyek. Azonnal ott leszek.

Ahogy befejezte a beszélgetést, látta, hogy Kyle már el is tette a telefonját, és most őt figyeli.

– Riley volt az – közölte a férfi. – Úgy terveztük, hogy vele és Madeline-nel ebédelni megyünk, de lemondta.